

af KADUs repræsentanter, der boykottede konferencens afsluttende møder og erklærede, at Storbritannien havde brudt sit løfte til Kenyas opposition. KADUs repræsentanter havde allerede på et tidligt tidspunkt under konferencen truet med, at de mindre stammer ville danne deres egen stat, såfremt KANUs ønsker blev imødekommet. Disse trusler blev fra KANUs side modtaget med trusler om på egen hånd at ville erklære Kenya uafhængigt inden den 12. december, såfremt dets krav om forfatningsændringerne ikke blev imødekommet.

De væsentligste forfatningsændringer er en fuldstændig centralisering af politimyndigheden og den højere civiladministration. Forfatningsændringer vil som hidtil kræve 75 pct.s flertal i repræsentanternes hus og 90 pct. i senatet, men de regionale beføjelser vil i fremtiden kunne ændres ved $\frac{2}{3}$ majoritet i et nationalt referendum.

Premierminister Kenyatta erklærede i tilknytning hertil i en skrivelse til koloniministeren, at hans regering akcepterede forfatningsændringerne som en endelig afgørelse af de på konferencen rejste spørgsmål, samt at regeringen ikke agtede at foretage yderligere ændringer, medmindre sådanne vil vise sig absolut nødvendige i lyset af fremtidige erfaringer.

KADUs leder Ngala, udtrykte sig efter hjemkomsten i bitre vendinger. Uden kontrol over politi og civiladministration vil en region — sagde han — være som et menneske med to brækkede ben.

Den 12. december proklameredes Kenyas selvstændighed, og i midten af december 1963 blev Kenya optaget som medlem af De forenede Nationer.

Der foreligger på indeværende tidspunkt intet nyt om fremskridtene i forhandlingerne i den arbejdsgruppe, som nedsattes i juni 1963 med deltagelse af repræsentanter for Kenya, Tanganyika og Uganda med henblik på udarbejdelse af et udkast til en forfatning for en østafrikansk føderation.

Problemerne omkring Kenyas opnåelse af selvstændighed blev kompliceret ved, at kredse blandt somalierne i den nordøstlige del af landet med støtte fra Somalia stillede krav om, at somaliområderne blev indlemmet i Somalia. Kravet blev kategorisk afvist af både KANU og KADU. Den britiske regering ønskede ikke at fore-

tage noget, der kunne præjudicere et uafhængigt Kenyas stilling og fik som en foreløbig løsning gennemført en udskillelse af det nordøstlige område som en 7. region. Somalias utilfredshed med, at Storbritannien ikke ville gå ind på realitetsforhandlinger vedrørende områdets overdragelse til Somalia medførte, at det i marts 1963 afbrød de diplomatiske forbindelser med Storbritannien.

I slutningen af august 1963 blev der i Rom afholdt drøftelser mellem ministerdelegationer fra Storbritannien, Kenya og Somalia om spørgsmålet. Der opnåedes ikke enighed under møderne, men Kenyas regering gav udtryk for, at man var rede til at forhandle videre om spørgsmålet på et senere tidspunkt.

Der var i løbet af november og december 1963 en del episoder mellem somalier og kenyansk militær, hvad der medførte, at Kenyas regering den 25. december 1963 erklærede nordøstregionen i undtagelsestilstand.

Zanzibar.

1. Nogle faktiske oplysninger om Zanzibar.

Staten Zanzibar består af øerne Zanzibar og Pemba. Øerne, der tilsammen har en udstrækning på ca. 3.000 km², d.v.s. lidt mere end Luxembourg, er beliggende i Det indiske Ocean ud for det nordlige Tanganyikas kyst, syd for grænsen mellem Kenya og Tanganyika. Befolkningen er på ca. 300.000, hvoraf ca. 230.000 afrikanere, ca. 47.000 arabere, ca. 18.000 asiater og omkring 500 europæere. Hovedstaden Zanzibar har ca. 60.000 indbyggere.

Samfundsforholdene i Zanzibar har været præget af den sociale ulighed mellem den arabiske overklasse og det afrikanske befolkningsflertal.

Områdets økonomi er baseret på landbrug og fiskeri. Kryddernelliker er langt den vigtigste afgrøde, ligesom kokosnødder spiller en betydelig rolle. Industrien er begrænset til fremstilling af kryddernellike- og kokosolie samt en begrænset sæbeproduktion.

Zanzibar har fra gammel tid spillet en betydelig rolle i handelen på Østafrika og